ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **M. T.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** odbor adresa pro doručování: Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2012, č. j. 65 Az 68/2011 - 27,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2012, č. j. 65 Az 68/2011 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 11. 2011, čj. OAM-324/LE-PA03-PA03-2011, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) s odůvodněním, že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“) a § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť se dostatečně nezabýval skutečnostmi, které by bylo možné hodnotit jako významné z hlediska udělení alespoň doplňkové ochrana dle § 14a zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný správně nehodnotil nebezpečí vážné újmy způsobené mu osobami s mafiánskými praktikami, pokud by se vrátil zpět na Ukrajinu. Potvrdil, že ochranu před „mafiány“ u příslušných orgánů Ukrajiny vůbec nehledal, protože jejich pověst není nejlepší.

Krajský soud konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělit mu mezinárodní ochranu dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Problémy s

„mafií“ krajský soud nepovažoval za přičitatelné státu. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, však přesto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť uvedené usnesení si vyložil tak, že definuje povinnost správního orgánu posuzovat oprávněnost žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska existence všech zákonných forem mezinárodní ochrany, tedy také dle § 14 zákona o azylu. Právě touto možností se však žalovaný nezabýval, což krajský soud vyhodnotil jako závažnou vadu řízení a důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro vady řízení dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v tom, že krajský soud si usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, vyložil špatně. Opomenul totiž zásadní podmínku komplexního posouzení důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany, totiž to, že správní orgán je vázán rozsahem tvrzení žadatele. Žalobce v celém průběhu řízení neuvedl nic, co by bylo možné podřadit pod § 14 azylového zákona (humanitární azyl). Žádnou skutečnost k tomuto posouzení nezjistil ani správní orgán. Jestliže byl jediným důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného stručný odkaz na absenci posouzení žalobcova případu z hlediska existence důvodu, který nikdo netvrdil, pak se krajský soud dopustil nepřípustného překročení zásady vázanosti žalobními body.

Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájem, neboť reaguje na zásadní pochybení soudu, který nerespektoval zejména judikaturu Nejvyššího správního soudu o povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu alespoň tvrdit azylově významné skutečnosti, zato nepřípustně dovozoval, že chybějící tvrzení žadatele mělo být nahrazeno úvahou správního orgánu.

Žalobce možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady napadeného rozsudku uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Také v případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné kasační stížnosti totiž přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., viz také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30.

Podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 102, § 105 odst. 2m, § 106 „s. ř. s.“) byly splněny. V takovém případě je tedy namístě se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s.

Za nepřijatelnou lze považovat kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přesahu vlastních zájmů lze hovořit rovněž v případě, že stěžovatelem je Ministerstvo vnitra, namítající zásadní pochybení krajského soudu při řešení problematiky mezinárodní ochrany. Pro Nejvyšší správní soud pak může být nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán v případě takto rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je v takových případech nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. K této argumentaci viz také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

Pro úvahy o aplikaci zákona o azylu a Směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu (dále „kvalifikační směrnice“) je zajímavé rekapitulovat, jaká azylově významná skutková tvrzení uvedl sám žalobce, a to ve správní žalobě ke krajskému soudu, v protokolu ze dne 9. 11. 2011 k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 11. 2011 a v protokolu ze dne 28. 10. 2011 o vyjádření účastníka správního řízení podle § 18 správního řádu.

Žalobce konsekventně tvrdil, že k opuštění Ukrajiny byl vlastně donucen neznámými muži, podle jeho tvrzení „mafiány“, se kterými se náhodně setkal dne 10. 3. 2007, když se vracel z oslavy narození své dcery. Ti muži ho napadli, zbili a okradli, později dva z nich náhodně potkal v hospodě, zmlátil je a jednomu zlomil ruku. Za to zbylí „mafiáni“ požadovali 1.000 USD, které neměl a tak se spokojili s tím, že odjede, že Ukrajiny. V protokolu ze dne 28. 10. 2011 na otázku, zda je mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, odpověděl: „*jediným důvod je, že mám na území České republiky přítelkyni.*“ Jindy tvrdil, že přijel za prací, chce v České republice zůstat pracovat, zpátky na Ukrajinu nechce ze strachu z „mafie“. O jeho problémech s „mafií“ nikdo neví, ani jeho rodiče, jeho bývalá manželka, současná přítelkyně a dva bratranci, žijící v ČR. Příjmení své přítelkyně nezná, neví ani kde přesně bydlí („někde v Praze na Barrandově“). O udělení mezinárodní ochrany dříve nepožádal údajně proto, že o této možnosti nevěděl, byl však o ní informován policií.

Žalobce vycestoval za prací z Ukrajiny opakovaně, pobýval v Maďarsku, Polsku, Rusku, také v Česku legálně a od roku 2007 nelegálně, takže byl třikrát správním rozhodnutím vyhoštěn, po prvém vyhoštění, pobýval na Slovensku, kde pracoval. Na Ukrajině problémy s „mafiány“ nikomu nenahlásil, úmyslně nepožádal o pomoc tamní státní orgány.

Z tvrzení žalobce v různých etapách řízení o udělení mezinárodní ochrany vyplývá jednoduchý skutkový závěr. Žalobce tvrdí, že k vycestování z Ukrajiny byl donucen „mafiány“ na Ukrajině proto, že jednoho z nich, jimiž byl po oslavě narozenin dcery zbit a okraden, později potkal, také ho zbil a zlomil mu ruku. Ovšem, „mafiány“ nikdo nezná, žalobce o konfliktu s nimi nikomu nic neřekl a nikdo o něm také neví, napadení úmyslně

nikomu neoznámil, nepožádal o ochranu na Ukrajině. Žalobce netvrdí, že by důvodem jeho odchodu z Ukrajiny byl kterýkoli z důvodů dle § 12 zákona o azylu, rovněž tak v žádné fázi řízení neuvedl žádnou okolnost, která by byla podřaditelná pod pojem humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Tvrzení žalobce popisuje obecně kriminální situaci, nejspíš charakteru loupežného přepadení ze strany neznámých mužů, následně pak ublížení na zdraví ze strany žalobce, který později v hospodě jednoho z nich napadl a zlomil mu ruku. Kromě toho je nepochybné, že žalobce přijel do České republiky pracovat.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že žalobce neuvedl nic, co by bylo možné hodnotit jako důvod pro případné udělení ochrany dle § 14 zákona o azylu, a to ve formě humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud navíc konstatuje, že žalobce neuváděl vůbec žádná azylově významná tvrzení. Správní orgán se, na základě skutečností uváděných žalobcem, teoreticky mohl zabývat leda existencí podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a písm. b) zákona o azylu. Fakticky však posuzování této možnosti bylo rovněž velmi problematické, neboť tvrzené skutečnosti nebylo možné prokazovat pro vysokou míru jejich neurčitosti, na které se podílel výlučně sám žalobce jednak tím, že bližší podrobnosti neuvedl, dále tím, že napadení oficiálně neoznámil a nepožádal o státní ochranu, navíc se nikomu ani nesvěřil. Takto neurčitá tvrzení nepředstavují způsobilý základ dokazování dle § 51 až § 53 zákona č. 500/2004 Sb. („správní řád“). K posuzovanému příběhu neexistují žádné listiny, které se žalobce ani nepokusil získat a svědky nelze identifikovat pro jejich anonymitu a tudíž provedení důkazu výslechem svědků je rovněž nedostupné. V takovém případě nelze aplikovat ani čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Tato interpretační pomůcka dopadá totiž jen na případy náhrady dokazování skutečností významných pro udělení příslušné formy mezinárodní nebo i doplňkové ochrany v případech, kdy žadatel z objektivních důvodů nemůže předložit dostatečné důkazy o azylově významných skutečnostech. Nelze ji však aplikovat v případech, kdy žadatel žádné důkazy nemá, případně jejich obstarání sám zmařil, jeho tvrzení postrádá hodnověrnost a není podporováno žádnou objektivně získanou informací.

Žalobce zdůvodňuje odchod z Ukrajiny skutečnostmi, které jsou azylově bezvýznamné, neboť představují obecně kriminální jednání. Pouze při nedosažitelnosti vnitrostátní ochrany by bylo možné zvažovat důvod poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu i v těchto případech. V posuzované věci to ovšem není možné, a to výhradně pro chování žalobce, který o vnitrostátní ochranu ani nepožádal, zatímco oficiálně dostupné zdroje informací potvrzují, že taková ochrana na Ukrajině dostupná je. Ostatně také krajský soud se s existencí důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany žalobci dle § 12 a § 14a zákona o azylu zabýval, tyto důvody nenalezl a ztotožnil se s dokazováním před správním orgánem a se závěry stěžovatele k této otázce.

Jak již bylo uvedeno, klíčovou otázku tohoto řízení představuje rozsah přezkumné pravomoci soudu ve správním soudnictví, konkrétně v případech, kdy žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí takové skutečnosti, které dokumentují splnění zákonných podmínek pro udělení konkrétních forem mezinárodní ochrany, pokud tyto podmínky jinak nevyjdou najevo.

Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm a je to jeho odpovědnost, jak jasně v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v žalobě vymezí, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikuje, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce tak v zásadě jednal, když ve správní žalobě namítl vadný postup stěžovatele, který v důsledku nedostatečného dokazování nezjistil podmínky alespoň pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona. Obecně v souladu s uvedenou dispoziční zásadnou je i skutečnost, že žalobce mezi žalobními body explicitně uvedl jen určité vady dokazování. Krajský soud žalobcovy důvody odmítl, vytkl však stěžovateli jako vadu, že neposoudil oprávněnost žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska existence všech zákonných forem mezinárodní ochrany, tedy také dle § 14 zákona o azylu. V tomto smyslu si krajský soud vyložil správně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107: „*Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit*“. Krajský soud zjevně dospěl k závěru, že samotná absence odůvodnění neposkytnutí ochrany žalobci ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu bez dalšího znamená tak závažnou vadu řízení, která opravňuje soud ke zrušení správního rozhodnutí.

Také v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, zaujal rozšířený senát tohoto soudu identické stanovisko, citované ve věci č. j. 5 Azs 6/2010 - 107. Jinak řečeno nadále platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany „*bude v souladu se systematikou zákona o azylu vykládána jako žádost o udělení všech forem mezinárodní ochrany zakotvených v § 12 až 14b zákona o azylu a taková žádost bude moci byt zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, pokud je zjevně nedůvodná ohledně všech forem mezinárodní ochrany zakotvených v § 12 až 14b tohoto zákona*“. Takový výklad se týká rovněž posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu, byť ten nemá oporu ani v Ženevské úmluvě z roku 1951 ani v komunitárním právu.

Názor stěžovatele, v jakém smyslu postup krajského soudu představuje excesivní porušení zásady vázanosti žalobními body, není udržitelný. Jestliže žalobce brojil proti zamítavému rozhodnutí o jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, pak to, podle názoru Nejvyššího správního soudu, opřeného o citovanou judikaturu, znamená jen tolik, že tuto obranu je třeba posuzovat z hledisek existence důvodů všech forem ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Důsledek dispoziční zásady se projeví v hodnocení důvodnosti jednotlivých žalobních bodů. Žalobce žádné azylově významné důvody neuváděl, respektive uváděl jen důvody azylově bezvýznamné, a relevantní skutečnosti v tomto směru nebyly zjištěny ani správním orgánem. Správní orgán, povinný zkoumat existenci všech forem mezinárodní ochrany, z hlediska postupu žalobce žádné skutečnosti v jeho prospěch nezjistil, nikoli proto, že by je nezjišťoval, nýbrž proto, že při absenci tvrzení žalobce mohl relevantní skutečnosti posuzovat jen na základě objektivních informací, které

získal a také řádně uvedl ve svém rozhodnutí. Chyby se dopustil v tom, že nezdůvodnil možnost poskytnutí ochrany dle § 14 zákona o azylu, byť v tomto směru neměl od žalobce žádné podklady.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném usnesení č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, rovněž vyslovil, že *„Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů“*. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci zároveň připomíná, že z tvrzení žalobce nevyplývá nezbytnost ho chránit udělením jakékoli formy mezinárodní nebo doplňkové ochrany ani dle zásady non-refoulement; žalobce zkrátka nebylo třeba v daném smyslu chránit vůbec, neboť mu žádná azylově významná újma nehrozila. Toho, co bylo nejspíš opravdovým důvodem žalobcova jednání, totiž získání práce a pobytu v České republice, nelze legitimně dosahovat cestou mezinárodní ochrany, ale využitím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Současná judikatura Nejvyššího správního soudu stabilně vychází (viz např. usnesení ze dne 25. 3. 2011, č. j. 7 Azs 7/2010 - 76) z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107.

Je nepochybné, že v odůvodnění napadené rozhodnutí ministerstva vnitra jsou uvedeny důvody, pro které je žádost zamítána ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu, ale chybí v něm úvaha o tom, zda a s jakým výsledkem se stěžovatel zabýval případnou existencí důvodu pro poskytnutí ochrany dle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žaloba podaná proti zamítavému rozhodnutí stěžovatele neobsahuje žalobní bod, v němž by žalobce explicitně namítal absenci zdůvodnění, proč mu nebyla udělena mezinárodní ochrana formou humanitárního azylu. Tento soud nicméně vychází ze závěru, že uvedeným způsobem žalobce naložil se svým právem a povinností vyplývajících z dispoziční zásady, ovládající řízení ve správním soudnictví.

Z citované judikatury nicméně vyplývá, že správní orgán je v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu povinen zdůvodnit, proč u žádné z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu neshledal, že má být žadateli udělena. To platí i pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu zčásti s názorem krajského soudu souhlasí. Rozhodnutí stěžovatele skutečně neobsahuje zdůvodnění, proč nebyl azyl z humanitárních důvodů žalobci udělen a uvedenou skutečnost lze obecně za vadu rozhodnutí považovat. Nicméně k tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s dřívější judikaturou (např. usnesení ze dne 19. 7. 2012, č. j. 3 Azs 10/2012 - 43), že pouze takový závěr pro přijatelnost kasační stížnosti nestačí. Musí se totiž jednat zároveň o pochybení tak zásadního charakteru a intenzity, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele mezinárodní ochrany, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39). Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, smyslem institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v

situacích, kdy sice není možné udělit žadateli azyl podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. Míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které nelze považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele“ podle § 14 zákona o azylu. Z blízkých důvodů tomu, který údajně existuje v nyní posuzované věci lze zmínit například nemožnost splácet dluhy vůči soukromým osobám v zemi původu, (srovnej rozsudky tohoto soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003, ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 4 Azs 27/2003 a ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 7 Azs 3/2003). Obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou naopak zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srovnej rozsudek ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004).

Z tvrzení žalobce v kterékoli etapě posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádná taková skutečnost nevyplývá. Jediný namítaný důvod, pronásledování soukromými osobami z důvodu vzájemného kriminálního konfliktu, nepochybně podmínky udělení humanitárního azylu nenaplňuje a nelze jej považovat za „důvod hodný zvláštního zřetele“ pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ze spisu současně není zřejmé, že by stěžovatel uplatňoval i jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, než důvody výše uvedené, které navíc ani důvody ve smyslu § 12 a 14a a rovněž tak § 14 zákona o azylu nejsou. Z toho vyplývá logický závěr, že by ani odůvodnění správního orgánu, proč nebyl stěžovateli azyl z humanitárních důvodů udělen, nemohlo změnit napadené rozhodnutí ve prospěch stěžovatele. Proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené pochybení správního orgánu důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro vady řízení být nemůže.

Jestliže tedy krajský soud dospěl k závěru, že absence posouzení důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany také dle § 14 zákona o azylu sama o sobě představuje zásadní vadu řízení, a to bez ohledu na význam skutečnosti, že v jednání žalobce absentovalo mezi žalobními body tvrzení významné pro posouzení důvodnosti poskytnutí humanitárního azylu (a tyto důvody nevyplývají ani ze zjištění v průběhu správního řízení), pak opravdu nerespektoval smysl ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu v celé jeho šíři, jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107. V tomto smyslu je napadený rozsudek krajského soudu zatížen vadou dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepřekročil zásadu vázanosti žalobními body, nýbrž opomenul zohlednit, jakým způsobem a s jakými eventuálními důsledky žalobce naložil s právem a povinností tvrdit v žalobních bodech, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí stěžovatele za nezákonné. V posuzovaném případě představuje chybějící část odůvodnění zamítavého rozhodnutí stěžovatele okolnost pro rozhodnutí ve věci samé bezvýznamnou, a to na rozdíl od důsledku ignorování zásady dispoziční samotným žalobcem při formulaci žalobních bodů § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty prvé s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu